

Könyvismertetés

Amit a régiókról tudni kell

* *Régió – Fejlesztési törekvések a Székelyföldön. Szerk. Agyagási Levente. Alutus Kiadó, Csíkszereda, 2006.*

A jövő Európája nem az országok, nem a nemzetállamok, hanem a régiók Európája. Az unalomig ismételt mondat akár mottója is lehetne az alábbiakban ajánlott könyvnek, mint ahogy többször olvasható is benne. Tulajdonképpen ez az egésznek a kiindulópontja, hiszen a régiós törekvéseket kívánja megismertetni a tágabb közönséggel, s teszi mindezt könnyed, párbeszédesebb formában. Maga a kötet műfaja is megkívánja ezt a formát, hiszen a Marosvásárhelyi Rádióban elhangzott, regionalizmussal, régiós törekvésekkel kapcsolatos riportokat, interjúkat, beszélgetéseket, összeállításokat szedte csokorba a szerző-szerkesztő Agyagási Levente.

Érdekes szempont vetődik fel rögtön a könyv előszavában. Kiderül, „az európai uniós pénzalapok hatékonyabb felhasználása érdekében a román kormány 1998-ban nyolc fejlesztési régióra osztotta fel az országot.” Egyike ezeknek a Hargita, Kovászna és Maros megyét is tömörítő Hetedik Központi Régió, amelyhez az említetteken kívül Brassó, Szeben és Fehér megye is tartozik. Ennek központjául Gyulafehérvárt jelölték meg, amely a székelyföldi pályázók szempontjából a lehető legrosszabb választásnak bizonyult nem pusztán a távolság miatt, de a magyar többségű megyék képviselői úgy érezték, hátrányosan kezelik őket. Ezért a központot megpróbálták áthelyezni a stratégiai szempontból megfelelőbbnek tűnő Brassóba, ez viszont egyelőre nem valósult meg. Mindezek ellenére, a régiósításra való törekvések megfelelő központ hiányában sem szüntek meg, hiszen a három megyében sokrétű tevékenység folyik, pályázatokat nyújtanak be, sikeres rendezvényeket szerveznek, civil szervezeteket mozgatnak meg. Mindezek mellett a Marosvásárhelyi Rádióban Régió címszó alatt futó műsor azt a célt tűzte ki maga elé, hogy közvetítsen egy esetlegesen megalakuló Székelyföldi Fejlesztési Régió résztvevői között, mert, mint a könyvből kiderül, a három megye képviselőinek körében igen csekély a hajlam az együttműködésre. Ezt Bunta Levente Hargita megyei tanácselnök, a Központi Régiók Fejlesztési Tanácsának soros elnöke fogalmazta meg némi keserőséggel, mondván „egyféle egyéniséggel megáldott nemzet vagyunk”.

A kötet erőssége, hogy igyekszik minden szempontból körüljárni a regionalizmust mint eszmét és mint folyamatot, ugyanakkor pedig vizsgálja a jelenséget a laikus, esetenként a kisvállalkozó szemszögéből is. Hibának róható fel azonban, hogy a hangzóra készített, tehát rádiós anyagnak szánt beszélgetéseket, interjúkat a szerkesztő nem dolgozta át kellőképpen, a könyvalak ennél alaposabb, feszesebb szerkesztést igényelt volna, hiszen ami élőbeszédben természetes, az leírva sok esetben erőltetettnek, helyenként kimondottnak zavarónak tűnik. Mindezek mellett azonban a könyv nagyon értékelhető, hiszen egyedülálló információs forrás, és segít eligazodni a regionalizmus útvesztőiben.

Sándor Boglárka Ágnes